

Kurier Szczeciński

ŚRODA, 10

MAJA
1967 R.

Wyd. A B

Nr 109 (7068)

Rok założenia 1945

Cena 50 gr

W Dniu Zwycięstwa nad faszyzmem

WIELKI WIEC w Szczecinie

- ◆ Wystąpienie I. Logi-Sowińskiego
- ◆ Zakończenie Sztafety
- ◆ Honorowy salut artyleryjski

WCZORAJ z okazji 22 rocznicy zwycięstwa nad hitleryzmem odbył się w Szczecinie wielki wiec.

NA PLACU przed Prezydium MRN coraz tłoczniej. Przybywają delegacje zakładów pracy, młodzież szkolna, harcerska, ZMS-owcy. Czytamy hasła na transparentach: „Militarystom i odwetowcom w NRF — NIE!”, „Siłom pokojowym w NRD — TAK!”, „Odra i Nysa granicą pokoju”, „Myśmy tu nie przyszli, myśmy tu wrócili”, „Rece precz od Wietnamu”. Powiewają na wietrze czerwone i białe-czerwone sztury mówki.

Na trybunie zajmują miejsca m. in. członek Biura Politycznego KC PZPR, zastępca przewodniczącego Rady Państwa, przewodniczący CRZZ Ignacy LOGA-SOWIŃSKI, wiceminister Obrony Narodowej, Szef Sztabu Generalnego WP, poseł Ziemi Szczecińskiej gen. Wojciech JARUZEŃSKI, I sekretarz KW PZPR, poseł Antoni WALASZEK, przewodniczący Prez. WRN Marian LEMPICKI, naczelnik ZHP hm Wiktor KINECKI, sekretarz ZG ZMS Henryk KANICKI, sekretarz Komunistycznego Związku Młodzieży Węgierskiej Laszlo SZABO, ambasador nadzwyczajny i pełnomocny Demokratycznej Republiki Wietnamu DO PHAT QUANG, przedstawiciel Frontu Wyzwolenia Wietnamu Południowego przy OK FJV TAN VAN TU, Konsul Generalny ZSRR w

Gdańsku Iwan BORYSOW, Konsul Generalny CSRS w Szczecinie Jiri KOSINER, admirał ZSRR Anatoli BIELOW, konsul ZSRR w Poznaniu Siergiej KOLASKIN, POW, gen. Józef KOLASA, dowódca Garnizonu Szczecińskiego WP gen. Stanisław ANTOS oraz sekretarz Generalny Polskiego Komitetu Solidarności z Narodami Afryki i Azji Lucjan WOLNIEWICZ.

Na plac przybywa Sztafeta Zwycięstwa Zgorzelec — Szczecin. Jej dowódca, ppłk. Sergiusz CIELESZ składa meldunek, wręczając równocześnie I sekretarzowi KW PZPR, posłowi Antoniemu WALASZKOWI Księgę Czynów Społecznych. Po czest proporców Ministra Obrony Narodowej i Ogólnopolskiej Komisji Współpracy Organizacji Młodzieżowych staje u stóp trybuny.

WIEC otwiera I sekretarz KM PZPR Stanisław BARTCZAK witając przybyłych gości i zebranych mieszkańców miasta.

Głos zabiera członek Biura Politycznego KC PZPR, przewodniczący CRZZ Ignacy LOGA-SOWIŃSKI.

(Dokończenie na str. 2)

Dowódca Sztafety Zwycięstwa ppłk. Sergiusz Cieleśz wręcza I sekretarzowi KW PZPR Antoniemu Walaszkowi Księgę Czynów Społecznych.

Na naszym zdjęciu: ogólny widok trybuny wielkiego wiecu na pl. Dzierżyńskiego. Przy mawia Ignacy Loga-Sowiński.

Fot. ST. CIEŚLAK

Dziś rusza wielki wyścig 120 kolarzy z 20 państw

DZIS rozpoczyna się Wyścig Pokoju „Trybuny Ludu”, „Neues Deutschland”, „Rudeho Prava”. To już po raz 20 kolarze wyruszą na trasę tej gigantycznej imprezy, która od dawna zdobyła wysoką międzynarodową rangę i uznana została za największy wieloetapowy wyścig kolarski dla amatorów.

TRASA XX Wyścigu Pokoju Warszawa — Berlin — Praga liczy 2331 km i została podzielona na 16 etapów.

DZIS kolarze wyruszą do I etapu dookoła Warszawy. 16 maja będziemy ich witać w Szczecinie. W tym bowiem dniu zostanie rozegrany VI etap Koszalin — Szczecin długości 160 km. Szczecin i inne miasta naszego województwa, przez które przebiegać będzie trasa tegorocznego wyścigu, od dawna przygotowują się do uroczystego przyjęcia kolarzy.

INAUGURACJA tegorocznego wyścigu odbędzie się dziś o godz. 15.30 na Stadionie Dzieciściecicia w Warszawie.

ulicami śródmiejowej petli pierwszego etapu. Zawodnicy naszej drużyny uważają, że trasa jest technicznie łatwa, znają ją świetnie, bowiem pokonywali ją już wielokrotnie. Według kolarzy polskich należy się spodziewać, że pierwszy etap rozstrzygnięty zostanie na końcowym odcinku. Wszyscy rywalizujący są wypoczęci i dobrze przygotowani i dlatego najprawdopodobniej ponad 100-osobowy peloton będzie jechał razem.

Nasi zawodnicy czują się dobrze. Dr Sobolewski nie ma w zasadzie żadnych kłopotów. Bławdzin, który upadł podczas niedzielnego kryterium MON, nie odczuwa żadnych dolegliwości.

POLSCY KOLARZE po raz ostatni przed startem w Wyścigu Pokoju trenowali we wtorek po południu. Przejechali oni „spacerowo” ok. 40 km. Trasa wtorkowego treningu prowadziła przez południowo-wschodnie dzielnice Warszawy

Uroczyste otwarcie wystawy „Wietnam walczy”

JAK JUŻ INFORMOWALIŚMY, wczoraj gościliśmy w Szczecinie przedstawicieli narodu wietnamskiego bohatersko walczącego przeciwko agresji amerykańskiej. W godzinach rannych w salach Zamku Książąt Pomorskich odbyło się otwarcie wystawy p. n.: „Wietnam walczy”, na które przybyli: ambasador nadzwyczajny i pełnomocny Demokratycznej Republiki Wietnamu w PRL DO PHAT QUANG, szef, przedstawiciel Frontu Wyzwolenia Wietnamu Południowego

(Dokończenie na str. 2)

W 22 rocznicę wyzwolenia

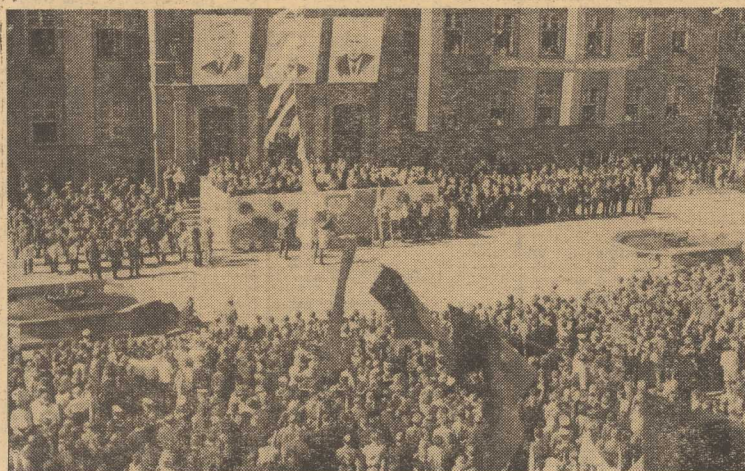
Przyjęcie w Konsulacie CSRS

WCZORAJ, w 22 rocznicę wyzwolenia CSRS, Konsul Generalny Czechosłowacji w Szczecinie J. KOSINER wydal przyjęcie. Przybyli na nie m. in. przedstawiciele władz partyjnych i państwowych naszego województwa i województw sąsiednich, przebywający w Szczecinie przedstawiciele bratniego narodu wietnamskiego oraz przedstawiciele innych konsulatów.

Nie udało się uratować 6 górników w kopalni „Mysłowice”

KATOWICE PAP. Jak już informowaliśmy, w poniedziałek rano w kopalni „Mysłowice” nastąpił zawal ściany węglowej. Akcja ratownicza trwała do wtorku, do godzin popołudniowych. Mimo największych wysiłków drużyn ratowniczych i lekarzy, sześciu górników poniosło śmierć. Są to: Czesław CYGANIK, Józef FIK, Henryk GRZĄDZIEL, Eugeniusz KOZA, Stanisław ROMAN i Adolf WICHER.

Rodziny górników, którzy zginęli na posterunku pracy, otoczono troskliwą opieką i zapewniono im wszechstronną pomoc.

WIELKI WIEC W SZCZECINIE

Wystąpienie. Logi-Sowińskiego

(Dokończenie ze str. 1)

POZDRAWIAJĄC uczestników sztafety i mieszkańców polskiego Szczecina w imieniu KC PZPR, Rady Państwa i OK FJN, I. LOGA-SOWIŃSKI podkreślił, że 9 maja 1945 roku — to data najważniejsza ze wszystkich, które zapisała długą historię Europy. Rozpętała hitlerowską napaść na Polskę wojnę na zakończenia się zwycięstwem walczących przeciw faszyzmowi narodów, w tym historycznym zwycięstwem narodu polskiego. Było to możliwe dzięki temu, że 400-tysięczne Ludowe Wojsko Polskie gromiło wraz z Armią Radziecką wroga i wywalało nasze ziemie w imieniu nowej Polski.

MÓWCA wskazał, że naród nasz pod kierownictwem partii zbudował silne gospodarstwo w pełni suwerenne, zabezpieczone sojuszem ze Związkiem Radzieckim i innymi krajami socjalistycznymi państwo polskie. Powstanie światowego systemu socjalistycznego zmieniło sytuację na ziemskim globie, stworzyło realne warunki dla uchronienia ludzkości przed nową wojną światową. Rozpętywane przez imperializm awantury wojenne świadczy nie o jego sile, lecz o słabości. Taki właśnie charakter ma brutalna amerykańska agresja przeciwko narodowi Wietnamu. Naród polski udziela bratniemu narodowi wietnamskiemu poparcia i pomocy w jego słusznej walce.

Stwierdzając, że obecny rząd amerykański przez tzw. „nową politykę wschodnią” próbuje ratować co się da ze starych, zbankrutowanych założeń polityki Niemiec zachodnich, I. Loga-Sowiński podkreślił, że imperializm zachodniolenderski nie jest i nie będzie w stanie przekształcić wyników drugiej wojny światowej w jego panowanie kończy się na Łabie, na nienaruszalnej granicy NRD.

Na zakończenie niedawno konferencji w Kariowych Varach wyrażona została koncepcja zjednoczenia Europy na bazie pokojowego współistnienia państw obu systemów społecznych i zastąpienia bloków wojskowych systemem bezpieczeństwa zbiorowego — kontynuował mówca. Koncepcja ta daje nam wizję przyszłości naszego kontynentu; imperialistycznym planom pogłębiającego się podziału Europy przeciwstawia ugrupowania polityczne i gospodarcze przeciwstawia więź Europy żyjącej w warunkach bezpieczeństwa, pokoju i współpracy. Jest to wizja takiej

Europy, jakiej pragną jej narody, a zwłaszcza młode pokolenie.

Nawiązując do obchodzonej w tym roku 50 rocznicy Rewolucji Październikowej i roli ZSRR w dzisiejszym świecie, mówca oświadczył:

Potęga ZSRR i układ o pomocy i współpracy stworzył dla naszego kraju skuteczną ochronę przed zagrożeniem ze strony militarystyki zachodniolenderskiej i interwencja międzynarodowego imperializmu, a wzajemne współdziałanie ułatwiło szybki rozwój ekonomiczny naszego kraju.

OD POPRZEDNICH pokoleń młodzieży naród żądał najwyższej ofiary — ofiary życia i krwi w walce o wolność. Od naszego pokolenia — socjalistyczna ojczyzna żąda przede wszystkim ofiarnej pracy nad rozwojem socjalistycznego budownictwa, patriotycznej stosunku do sprawy umacniania obronności i bezpieczeństwa ojczyzny.

Następnie przemówił wiceminister Obrony Narodowej gen. Wojciech JARUZEŃSKI. Wyraził on szczere uznanie dla patriotycznej i żołnierskiej postawy uczestników marszu, sprawności obronnej w Dniach Zwycięstwa nad faszyzmem.

Ich wysiłek — oświadczył gen. Jaruzelski — symbolizuje wysiłek całego młodego pokolenia, gotowości do obrony zachodniej rubieży naszej ojczyzny. Młodzież biorąca udział w Sztafecie Zwycięstwa godnie uczciła pamięć bohaterów poległych w walkach o odzyskanie starych ziem polskich.

Mówca napomniał w swym przemówieniu antypolską, rewizjonistyczną politykę NRF i amerykańską agresję w Wietnamie.

W imieniu szczecińskiej młodzieży rezolucję odczytał przewodniczący ZW ZMS Jan BOGUTYN.

— Pamiętamy i zawsze pamięć będziemy — czytamy m. in. w rezolucji — że życie te stały się znów polskie dzięki wspólnie przelewanym krwi bohaterów żołnierzy radzieckich i żołnierzy Ludowego Wojska Polskiego. My urodzeni i wychowani na tych ziemiach kategorycznie potępiamy zakusy bolszowskich militarystów.

„My, młode pokolenie, znamy wojnę z podziębami historii i z opowieści starszego pokolenia. Znamy ją również z wiadomości napływających z dalekiego Wietnamu. W 22 rocznicę zwycięstwa nad siłami agresji faszyzowskiej z całego serca życzymy bohaterstwu narodowi wietnamskiemu rychłego zwycięstwa w walce o słuszną sprawę.

„My, uczestnicy wiecu zorganizowanego na zakończenie marszów szlakami zwycięstwa, zapewniamy kierownictwo partijne i władze państwowe Ziemi Szczecińskiej, że cała młodzież Pomorza Zachodniego spełni pokładane w niej nadzieje.

NA ZAKOŃCZENIE wiecu wiceminister Obrony Narodowej gen. JARUZEŃSKI udekorował medalem „Za udział w walkach o Berlin” 32 byłych żołnierzy. Jednocześnie przewodniczący Prez. MRN Henryk ZUKOWSKI udekorował proporcje Sztafety Zwycięstwa herbem Szczecina.

Dzięki Międzynarodówki kończą wielkie zgromadzenie mieszkańców Szczecina.

POŹNYM popołudniem pod Pomnikiem Wdzięczności odbył się uroczysty apel poległych. Zdmierze zaciągnięli warty. U stóp pomnika złożono wieńce. Fanfary poległych w walce o wyzwolenie ziem nad Odrą i Bałtykiem uczczone zostały honorowym salutem armatnim.

Wystawa „Wietnam walczy”

(Dokończenie ze str. 1)

przez Ogólnopolskim Komitecie FJN — ambasador TRAN VAN TU oraz towarzyszący gościom sekretarz generalny Polskiego Komitetu Solidarności z Narodami Azji i Afryki — mgr inż. LUCJAN WOLNIEWICZ. Ze strony gospodarzy w uroczystościach wzięli udział: i sekretarz KW PZPR, poseł ANTONI WALASZEK, przewodniczący Prezydium WRN MARIAN LEMPICKI, sekretarz KW JERZY OSTROWICKI, sekretarz Wojewódzkiego Zespołu Poselskiego, wiceprzewodniczący WK FJN, poseł KAZIMIERZ PRUSIŃSKI, i sekretarz KM PZPR w Szczecinie STANISŁAW BARTCZAK, przewodniczący Prezydium MRN HENRYK ZUKOWSKI, oraz przewodniczący WK Solidarności z Narodami Azji i Afryki, mgr inż. WŁODZIMIERZ SONTA.

Obecny był również Konsul Generalny CSRS — JIRI KOSINER.

Otwierając ekspozycję A. Walaszek zwrócił się z gorącymi słowami pozdrowienia do przedstawicieli narodu wietnamskiego, bohatersko walczącego o wolność i zjednoczenie kraju: „Jesteśmy całym sercem z Wami — powiedział m. in. i sekretarz KW — możemy liczyć na pomoc naszej partii i narodu polskiego”.

NA ZDJĘCIU: wystawę p. n.: „Wietnam walczy” zwiedza ją goście i gospodarze.

Foto: ST. CIEŚLAK

Pocztówka z „Tyrenką”

Lindley i „Mała Kaśka”

WARSZAWA ZAOPATRYWANA JEST W WODĘ przez centralny wodociąg, pracujący jeszcze według technologii, opracowanej przez inż. Lindleya. Obecnie w Warszawie zwiększyło się zapotrzebowanie na wodę, a królowa naszych rzek Wisła, z której Warszawa czerpie wodę, coraz bardziej jest zanieczyszczana przez przemysł.

MINĘŁO JUŻ osiemdziesiąt lat od dnia, w którym to warszawska prasa donosiła: „Inż. Lindley uratował nam miasto!”, i „Lindley napoił Warszawę”. Tytuły te zawierały wiele prawdy. System Lindleya do drugiej wojny światowej był uważany jako najlepszy system w Europie. Urządzenia Lindleya doskonale sprawowały się do dnia dzisiejszego. Ale Warszawa rozbujała się, przybyło jej mieszkańców i obecnie system ten stał się niewystarczający.

DZIS w stołecznej prasie ukazuje się artykuły na temat trudnej sytuacji w jakiej jest miasto w związku z zaopatrzeniem go w wodę, a tytuły tych artykułów brzmią bar-

dzo zagadkowo: „Liczmy na „Małą Kaśkę”, albo „Uratajcie nas „Gruba Kaśka”.

„GRUBA KAŚKA”?... Tak nazwano pompy, które zostały dodatkowo zainstalowane i w krytycznych momentach, poma gają w zaopatrzeniu miasta w wodę.

Aż 400 tys. m sześciennych wody na dobę wystarcza miastu warszawskiemu wodociąg. Jest to stanowczo za mało, ponieważ w niektórych dzielnicach w czasie szczytu, ciśnienie wody gwałtownie spada a na wyższe piętra woda nie dochodzi zupełnie.

W ZWIĄZKU ze wzrostem zaopatrzenia Warszawy w wodę, ostatnio rozpatrywano budowę nowego wodociągu — w południowej części miasta. W Warszawie problem wody stał się problemem numer jeden, a nowo wybudowane wodociągi, mogłyby być oddane do eksploatacji dopiero w 1972 roku. A więc, zdecydowano się na inną koncepcję, tańszą i szybszą w realizacji: rozbudowę starej stacji filtrów przy ul. Filitrowej i zmniejszenie nowych urządzeń inż. Lindleya. I tak już od pięciu miesięcy Miejskie Przedsiębiorstwo Robot Inżynierskich pracuje nad rozbudową i ulepszeniem starych filtrów. Wieksość potrzebnych urządzeń dostarczą z Francji. Pozostałe części wyprodukować ma przemysł krajowy.

NIE BYŁOBY problemu wody w Warszawie, gdyby nie różne przeciki z zepsutych kranów i płupek toaletowych. Tylko przez te przeciki tracimy około 35 proc. oczyszczonej wody. Jest to tyle, ile obecnie brakuje Warszawie, do pełnego zaopatrzenia miasta w wodę.

(LEW)

Wykolejenie wagonów towarowych w Strzałkowie

Spóźnienia warszawskich pociągów

WCZORAJ wieczorem podczas prac manewrowych na stacji w Strzałkowie koło Kutna wykoleił się dwa wagony towarowe blokujące trasę Warszawa — Szczecin. Wypadek zdarzył się przypuszczalnie na skutek złamania osi jednego z wagonów. Prace nad usunięciem przeszkody na trasie przelotowej trwały do godzin rannych.

W związku z tym spóźniły się pociągi nadchodzące z kierunku Warszawy, gdyż zostały skierowane okrężną trasą. Pociąg przybywający o godz. 4.15 wjechał na peron Dworca Głównego w Szczecinie o godz. 6.31 zaś pociąg przybywający o 5.53 — dopiero o godz. 10.33.

W Międzyzdrojach — II Sympozjum Szklarskie

JUTRO, 11 bm. rozpocznie się w Międzyzdrojach II Sympozjum Szklarskie. Podczas trzydniowych obrad wygłoszone będą referaty o zagadnieniach ekonomicznych i technicznych związanych z procesem produkcji szkła oraz o najnowszych osiągnięciach w tej dziedzinie i praktycznym zastosowaniu ich w budownictwie.

Protokół nad obradami objęli: mgr inż. Stefan PIETRUSIEWICZ — wiceminister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Stanisław LĄPOŃ — generalny dyrektor tegoż ministerstwa. Organizatorami sympozjum są: Stowarzyszenie Naukowców-Techników Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego i Materiałów Budowlanych oraz Zjednoczenie Przemysłu Szkłarskiego i Instytut Szkła i Ceramiki. (dym)

Kulisy „operacji X” (4)

Trudne słowo „nie”

Henryk wstał. Pairząc na plac ponad głową stryja powiedział: NIE.

Stryj otworzył szeroko zdumione oczy.

— Was ist „nie”? — zapytał. — Heinrich! Was ist „nie”?

— Moje miejsce jest tam — po polsku odpowiedział Henryk. Zaskutłował. Zamykając za sobą drzwi słyszał zdemorowane nawoływanie stryja: Heinrich! Heinrich! Brnąc w błocie podporucznik Henryk L. wracał na swoje miejsce w szeregu.

To było pierwsze „NIE” Henryka L. Koszowiako go pięć lat obozu. Pięć lat ostrych sykank ze strony zawiedzionego komendanta von Tupingen, a później jego następców. Po tem jeszcze wielokrotnie musiał to „NIE” powtarzać. Była jeszcze wizyta ogła, który został landraterem w Generalnym Gubernatorstwie i brał, który wybrał karierę w gestapo. Matka Henryka żyła wtedy na żyła. Zmarła w pierwszym roku okupacji.

Czy o tym właśnie myślał prof. dr Henryk L. jadąc przez Niemcy w pierwszej powojennej podróży? Może tak, może nie. Profesor nigdy, nikomu nie zwierzał się ze swych myśli. Jedno jest pewne: prof. dr Henryk L. nie przewidywał, że już wkrótce historia sprzed dwudziestu kilku lat powtórzy się i że tym razem decyzja będzie o wiele trudniejsza.

SYMPOZJUM DOBIEGAŁO KOŃCA. Profesor L. był zmęczony. Z przyjemnością myślał o domu, o swoim laboratorium, o Ani, która uganiała się od rana do nocy po Monachium, wszystkiego ciekawa, ciągle nie syta wrażeń.

Po powrocie do hotelu profesor zastał u siebie w pokoju swego brata ekskspatrowca Ryszarda L. Nie wiemy jak przywitani się bracia. Nie wiemy jak przebiegała rozmowa. Ryszard namawiał Henryka do pozostania w NRF. Możemy domniemywać, że i tym razem ekskspatrowiec apelował do niemieckiego profesora, że obiecywał mu wspaniałe warunki materialne, kusil bogactwem, reklamował zachodniolenderską „wolność”. Tęga wszystkiego możemy domyślić się na podstawie skąpych informacji profesora. Wiemy natomiast z całą pewnością, że córka profesora, Ania, otrzymała stypendium, a „gościnny” stryj przyjął ją pod swój dach.

(Dalszy ciąg nastąpi)

RYSZARD GONTARZ

Rząd francuski domaga się nadzwyczajnych pełnomocnictw

Konferencja generała i strajk powszechny

WE WTOREK, 16 MAJA, NAZAJUTRZ PO ZIELONYCH ŚWIATKACH, odbyć się ma w Paryżu pierwsza w tym roku konferencja prasowa prezydenta de Gaulle'a, poświęcona zagadnieniom polityki wewnętrznej i międzynarodowej. Ale francuscy czytelnicy gazet nie znajdą przy śniadaniu — jak zwykle — relacji o wypowiedziach generała: we środę bowiem nie ukaże się ani jeden dziennik w Paryżu i na prowincji. W tym samym czasie, gdy w Pałacu Burbońskim Zgromadzenie Narodowe rozpatrywać będzie rządowy projekt ustawy o nadzwyczajnych pełnomoczeniach dla gabinetu Pompidou, w całym kraju odbędzie się pierwszy na taką skalę w okresie powojennym strajk powszechny.

DLACZEGO CZTERY największe centrale związkowe we Francji postanowiły — nie bacząc na dzielące je różnice polityczne i ideologiczne — solidarnie sięgnąć po jedną z najpotężniejszych broni, jaką dysponuje zorganizowany świat pracy, po 24-godzinny strajk powszechny? Odpowiedzią na to pytanie jest właśnie rządowy plan wymuszenia na parlamencie uprawnień nadzwyczajnych — i to zarówno jeśli idzie o jego stronę merytoryczną, jak i zastosowaną procedurę.

JAK WIADOMO, w ostatnich wyborach powszechnych ugrupowania gaullistowskie uzyskały niewielką, ale bezwzględnie więk-

szą w Zgromadzeniu Narodowym. Wydawałoby się, że w tych warunkach nie zachodzi potrzeba sięgnięcia po nadzwyczajne pełnomocnictwa, ponieważ rząd może liczyć na zatwierdzenie przedkładanych parlamentarowi projektów. Jednakże, gdy też decyzja rządu Pompidou wywołała ostrą reakcję całej opozycji, słusznie upatrującej w niej chęci uniknięcia nawet takiej ograniczonej kontroli opinii publicznej, jaka stanowi debata parlamentarna. Czegoś więcej wiąże się to z brakiem jednomyślności w łonie gaullistowskiej większości — dość dramatycznie zaakcentowanej przez demonstracyjną dymisję ministra rolnictwa Pisaniego, uchodzącego za przywódcę tak zwanej „lewicy” gaullistowskiej. Przede wszystkim jednak wynika z lekceważenia, jakie obóz V Republiki przejawia wobec form demokracji parlamentarnej, z chęci unięcia publicznej debaty nad zamierzeniami rządu.

T. SZAFAR

Nowy dialekt „slavish”

OD KILKU MIESIĘCY przebywa w Chicago (USA) docent dr Zuzanna TOPOLINSKA z Zakładu Słowiańszczyzny Polskiej Akademii Nauk. Została ona zaproszona przez Uniwersytet Chicagowski w celu wygłoszenia cyklu wykładów, głównie na temat dialektów łuszyckich. Doc. Topolińska nawizała przy okazji kontakty naukowe z chiłagowskimi slawistami, a w szczególności z prof. Golabem, kierownikiem katedry slawistyki porównawczej oraz ze specjalistą akcentologią prof. Stankiewiczem. Największe zainteresowanie naszej słownej wzbudziła informacja o powstaniu w Ameryce nowego dialektu słowiańskiego. Jak to doc. Topolińska stwierdziła w wywiadzie radiowym, dialekt ów, zwany „slavish”, powstał na styku osiedlenia imigrantów różnych narodowości słowiańskich: Polaków, Ukraińców, Rosjan i Czechów. Mimo że jest to ślepek różnych języków, z biegiem czasu wykształcił się już określone formy językowe i słowniki. (Interpress)

Szwedzka prasa o Trybunale Russella

TRYBUNAŁ RUSSELLA, KTÓRY POSTAWIŁ SOBIE ZADANIE zebrania jak najwięcej udokumentowanych faktów dla udowodnienia, że Stany Zjednoczone świadomie skierowały swą niszczycielską broń przeciw cywilnej ludności Wietnamu nie uzyskał prawa odbywania swoich posiedzeń w Paryżu. Sesje Trybunału odbywają się obecnie w stolicy Szwecji — Sztokholmie.

SZWEDZKI DZIENNIK „Aftonbladet” w artykule redakcyjnym pisze na marginesie przed Trybunałem Russella, „Jest wielkim zaszczytem dla Szwecji, że Trybunał uzyskał prawo swobodnego wypowiedzenia się, jest jednak wielką hańbą dla Szwecji, że niektóre ugrupowania usiłują z góry wzbudzić nieufność wobec Trybunału lub wręcz zmusić go do milczenia”.

NALEŻY TU PODKREŚLIĆ, że już pierwsze wyniki prac Trybunału Russella wpłynęły na zmianę nastrojów niektórych z wspomnianych przez „Aftonbladet” ugrupowań. Po pokazach wstrząsających reportaż filmowych Francuza Pica i japońskiej ekspedycji filmowej z DRW, prawicowy dziennik „Express”, który jeszcze przed kilkoma dniami stał na czele zorganizowanej nagonki na Trybunał, pisał w numerze z 4 maja br.:

„TERMINY I WYWODY PRAWNE, przedstawiane na sesji Trybunału Międzynarodowego, przeobraziły się w straszną, wstrząsającą ilustrację faktów. Filmy te pozwolą zapewne przeciwnikom Trybunału twierdzić, że wysłownie, ale to, co udowodnił winę USA. Ale to, co ujrzeliśmy na ekranie obrazuje dramat ludzkości — niezależnie od pojęć zbrodni i kary... Pokazano straszliwą scenę — zrujnowane kościoły, szpitale, dzienne mieszkaniowe, dzieci o zmasakrowanych napalmem twarzach, ludzi rozszarpanych bombami rozpry-

skowymi... Sceny te przypominają to, co działo się w Polsce w czasie II wojny światowej...” (k)

Z dnia na dzień Polska - Turcja

Z ZAINTERESOWANIEM i sympatią śledziliśmy przebieg wizyty min. Rapackiego w Turcji, pierwszej od dawna wizyty na tym szczeblu. Wypełniła ona lukę w dziejach naszych stosunków.

WYDANIEM na zakończenie pobytu A. Rapackiego w Turcji komunikat stwarzający przesłanki do kontynuowania tej tradycji w oparciu o wspólne wątki. Potwierdziwszy pomysły w ostatnim okresie rozwój wielostronnych kontaktów między obu krajami, komunikat wyraża następnie wspólne dążenie obu rządów do rozwijania szerokiego współistnienia i do rozwiązywania problemów i różnic międzynarodowych drogą pokojowych rokowań.

Obie strony zgodnie poparły zawarcie układu o nierozprzestrzenianiu broni atomowej i inne konkretne, prowadzące do powstania porozumienia. Oba rządy oceniły także wspólne waga problemu bezpieczeństwa europejskiego. Jak wynika z komunikatu Turcja, państwo wchodzące w skład NATO i sojusznik USA ma odmiennie niż Polska stosunek do wojny w Niemczech. Mowa jest jednak o komunikacie o zaniepokojeniu obu krajów z powodu niebezpiecznej sytuacji w Azji Południowo-Wschodniej, a w innym miejscu o poszanowaniu przez oba rządy zasady niezwłoczności, swobodności i tolerancji w sprawach wewnętrznych.

Szczera i konstruktywna wymiana poglądów między gośćmi z Polski i tureckimi gospodarzami, ciepła i życzliwa atmosfera rozmów, wszystko to stwarza warunki sprzyjające dalszemu zbliżeniu i rozwojowi przyjaźni między obu narodami. (j)

Zgon znakomitej etnografki polskiej

W LONDYNIE zmarła znana etnografka polska, były profesor Uniwersytetu Wileńskiego i Uniwersytetu Warszawskiego, zamieszkała po wojnie w W. Brytanii — Cezaria Bandouin de Courtenay. Ehrenkreutz-Jędrzejowiczowa. Zmarła była ostatnio rektorem tzw. Uniwersytetu na Obczyźnie. Cezaria Jędrzejowiczowa była córką słynnego polskiego uczono dr. Jana Bandouina de Courtenay. (Interpress)

ODBUDOWANY stary zamek hrad w Bratysławie dominuje swoją sylwetką nad całym miastem. Obecnie porządkuje się wokół niego teren, gdzie powstanie piękny park.

Ożył stary hrad

(Korespondencja własna „Kuriera”)

KTO NIE BYŁ W BRATYSŁAWIE PONAD 10 LAT, ZADZIWI SIĘ WIDOKIEM MIASTA, ZWŁASZCZA SYLWETKĄ DOMINUJĄCEGO NAD NIM STAREGO ZAMKU, ZWANEGO TU POPULARNIE HRADEM. PRZEZ POŁTORA WIEKU BYŁ RUINĄ, JEGO CZTERY WIEŻE STERCZAŁY NAD MIASTEM JAK CZTERY NOGI SPALONEGO, OBRÓCONEGO STOŁU.

DZIŚ TO JUŻ PRZESZŁOŚĆ. Bratysławski zamek pokryty dachem, w jego mury weszło życie. Obecnie porządkuje się wielki teren wokół zamku i w obrębie starych murów, tworząc tu piękny park, liczne aleje, a o okolicę na podzamczu odbudowuje się tak, aby całość stanowiła architektoniczną i urbanistyczną jedność. Całkowite zakończenie rekonstrukcji zamku jest już bliskie.

ROWNOCZESNIE z odbudową zamku na przyszłych terenach od wielu już lat prowadzone liczne prace archeologiczne, które przyniosły sporo wręcz rewelacyjnych rezultatów. Uzyskano niezliczone dowody, że zamkowe wzgórce było za budowywane już w czasach wczesnonowohitowskich, że w IX wieku tu właśnie było jedno z centrów Wielkomorawskiego państwa, na co wyraźnie wskazuje m. in. odkrycie fundamentów wczesnej, trzynawowej bazyliki z tego okresu. Fundamenty zabezpieczone, obecnie zaś trwają prace nad ich odpowiednim za konserwowaniem, aby mogło je oglądać i podziwiać wiele jeszcze pokoleń.

SAM ZRESZTĄ zamek krył w sobie wiele tajemnic. Jego cztery mury nie są, jak sądzono, tworem z jednego okresu, nawarstwiały się tu liczne ślady budownictwa z kilku kultur. Odkryto przy rekonstrukcji np. piękny gotycki portal, cenne pamiątki renesansowe z okresu któregoś tam przebudowy, odkryto liczne malowidła itd.

PO DOŚĆ DŁUGIEJ i ostrych polemikach przyjęto następującą zasadę rekonstrukcji zamku: nie będzie to zabezpieczona przed dalszym zniszczeniem ruina, jak to ma miejsce w wielu przypadkach w całym świecie, nie będzie to także kopia tzw. renesanskiej postaci zamku. Przy zachowaniu wszystkich odkrytych zabytków zamek trzeba odbudować tak, aby mógł służyć w pełni ludzkości dziś i jutro.

ZNACZNA część zamkowych pomieszczeń otrzymała Narodowe Muzeum Słowackie, które zainstalowało tu już swoje zbiory naukowe. Część komnat dostało Muzeum Dzieł Słowackich i jej Ludu. Obydwie placówki pracują już na zamku od kilku miesięcy. W niektórych po-

mieszczeniach parteru znajdują się reprezentacyjne sale Słowackiej Rady Narodowej, w tym także wielkie sale recepcyjne, konferencyjne i gajdowe.

JESLI macie zamiar odwiedzić Bratysławę w tym roku, radzę wam obejrzeć nasz hrad. Poza piękny zabytkowy historyczny i architektoniczny zamek, który tak jest w tzw. Rycerskiej Sieni wystawę dokumentującą historię zamku, liczne ryciny i teksty oraz tzw. wykopaliska. Tu także na parterze znajdziecie pouczającą wystawę o Bratysławie — stolicy i mieście liczącej trzy stulecia, którym tu przez trzy stulecia, kiedy Bratysławą była stolica Węgier, nakładała na głowy złote korony. Znajdziecie również inne ciekawe ekspozycje, nie mówiąc już o pięknej panoramie na cały nadunajski kraj, jak tu, z zamkowego wzgórca, rozciąga się na całą okolicę.

CZERWONY DACH ZAMKU, który już nabrał swoistej barwy patyny, skrywa pod sobą dziś dumę i satysfakcję bratysławian. Udało im się wielkie dzieło — gdyby w porę nie przeszkodził działaniu niszczącego zęba czasu, nie byłoby i co odbudowywać.

FR. BARTOUSEK

5 OSOB zostało ciężko poparzonych w czasie pożaru, który wybuchł w 6-piętrowym domu mieszkalnym w Bostonie (USA).

Na zdjęciu: akcja ratunkowa przeprowadzana przez brygadę straży pożarnej podczas pożaru w Bostonie.

(CAF-Unifax)

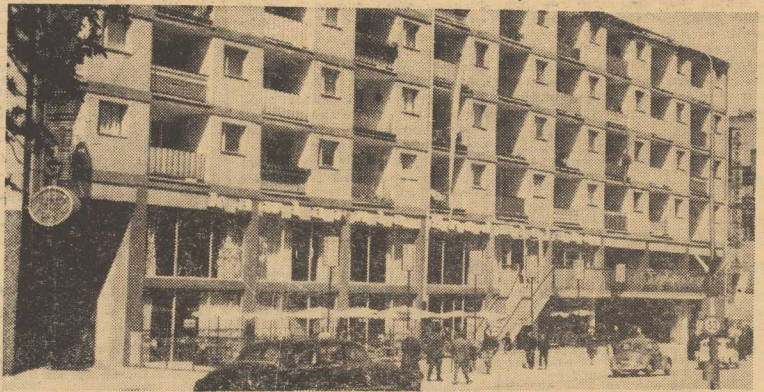

Tydzień Ziemi Zachodnich i Północnych

LEGNICA — STARE PIASTOWSKIE MIASTO, które wielokrotnie wslawiało się w tysiącletniej historii Polski, zmienia dziś swe oblicze. Wokół centrum, pełnego zabytkowych budowli, rosną nowe osiedla, domy, sklepy. Wśród zakładów przemysłowych, na czoło wybija się rozbudowywana obecnie huta miedzi, jeden z największych obiektów Legnicko-Głogowskiego Okręgu Miedziowego.

Na zdjęciu: ul. Rosenbergów w Legnicy.

CAF — WOŁOSZCZUK

„Pomorze” i „Batory”

JEDNYM Z NAJWAŻNIEJSZYCH PUNKTÓW PROGRAMU UROCZYSTEGO NADANIA IMIENIA W. I. LENINA STOCZNI GDAŃSKIEJ, BYŁO, JAK WIADOMO, ZWODOWANIE NOWEJ JEDNOSTKI, MIANOWICIE PRZEMYSŁOWEJ BAZY RYBACKIEJ TYPU „B-67”. STATEK TEN ZOSTAŁ ZBUDOWANY NA ZAMÓWIENIE SZCZECIŃSKIEGO ARMATORA DALEKOMORSKIE BAZY RYBACKEJ I OTRZYMAŁ NAZWĘ „POMORZE”.

JEST TO pierwszy polski statek tej nazwy, jeśli nie liczyć naszej szkolnej fregaty, która po jej nabyciu ze społecznych składek Komitetu Floty Narodowej nazwano początkowo właśnie „Pomorze”, aby krótko potem przemianować na „Dar Pomorza”, gdyż poważna część kwot składowych została zebrana przez społeczeństwo tej ziemi. Nazwy „Pomorze” nie nosił później żaden inny statek, przybrał ją natomiast założone przed trzydziestu laty Towarzystwo Dalekomorskich Polaków Sp. z o. o. w Gdyni — jedno z kilku tego rodzaju przedsiębiorstw o mieszanym kapitale polsko-zagranicznym. Cały tonaż floty „Pomorza” był kilkakrotnie mniejszy od tonażu obecnie zwodowanego statku-bazy rybackiej „Pomorze”, który zresztą przewozi także również łączny tonaż wszystkich naszych przedwojennych statków rybołówstwa dalekomorskiego razem wziętych.

TEGO SAMEGO DNIA, w którym prasa relacjonowała przebieg uroczystości w Stoczni Gdańskiej, odtąd imienia W. I. Lenina, na jej łamach ukazała się również inna informacja z zakresu naszych spraw morskich, na pozór z tamą nie mająca nic wspólnego. Było nią doniesienie, iż transatlantyk „Batory” doznał w Sundzie lekkiej kolizji z fińskim statkiem.

NAPISAŁEM WYŻEJ, że informacja o kolizji „Batrego” na pozór nie ma nic wspólnego z relacjami ze Stoczni Gdańskiej, ale zanim wytłumaczę dlaczego w tym momencie warto rozpatrywać je w ramach jednego artykułu i w pewnym powiązaniu ze sobą chciałbym przypomnieć pewien jubileusz obchodzony właśnie obecnie przez nasz transatlantyk. Otóż ostatni rejs tego statku do Kanady odbywał się nie mał dokładnie w dwadzieścia lat po pierwszym powojennym rejsie transatlantyckim „Batrego”.

WYBUDOWANY 31 lat temu „Batory” do wybuchu wojny obsługi-

wał linie Gdynia — Nowy Jork, potem służył jako transportowiec wojskowy. Po wojnie przez 5 lat pływał na dawnej trasie, potem obsługiwał linie indyjską, by w 1957 roku powrócić na szlak północno-atlantyczny, tym razem razem z linie Gdynia—Montreal. W jakiś czas potem pojawia się pogłoska o zamierzonym pozbyciu się tego statku, wskutek jego rzekomej nieopłacalności. Wiadomość ta wywołała żywe poruszenie opinii publicznej. Opublikowano liczne artykuły prasowe, których autorzy wskazywali nie tylko na argumenty natury uczuciowej, postulując konieczność utrzymania w służbie tego statku, ale także na argumenty natury finansowo-dewizowej.

ZAPADŁA WIĘC DECYZJA utrzymania naszego jedynego na szerszego transatlantyckiego statku, z czym wiązała się ko-

nieczność wybudowania w nie długim czasie jego następcy, z uwagi na dość zaawansowany wiek „Batrego”. Opracowane zostały również przez CBKO dwa projekty przyszłego statku, dla którego proponowano nazwę „Polonia”. Po okresach wzmożonego zainteresowania tą sprawą nastąpiły okresy długotrwałej ciszy.

I teraz chciałbym powrócić do wspomnianych informacji, jakie prasa publikowała w związku z uroczystością w Stoczni Gdańskiej im. Lenina. Podane tam zostały dane i liczby, które każdego z nas mogą napawać słuszną dumą. I przy tym ośmieliłbym się powiedzieć, że przesyłać wspaniałe osiągnięcia naszej myśli konstrukcyjnej i mocy produkcyjnej, mamy — z drugiej strony — taki fakt, jakim jest ciągnąca się w zółwym tempie sprawa następcy „Batrego”.

(Interpress)

Jerzy PERTEK

Nagrody WRN w dziedzinie

NA OSTATNIEJ SESJI WOJEWÓDZKA RADA NARODOWA PODJĘŁA UCHWAŁĘ W SPRAWIE USTANOWIENIA NAGROD ZA OSIĄGNIĘCIA W ZDZIEDZINIE UPOWSZECZNIANIA KULTURY W WOJEWÓDZTWIE SZCZECIŃSKIM.

ZARZĄDZENIE nr 49 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 maja 1962 r. w sprawie ustanowienia na gród za twórczość artystyczną spowodowało konieczność uchwalenia uchwały WRN w Szczecinie z dnia 29 kwietnia 1960 r. w sprawie ustanowienia nagród za osiągnięcia w dziedzinie: technika, nauka, gospodarka i kultura w wojew. szczecińskim. Obecnie Wojewódzkie Rady Narodowe mogą przyznawać nagrody tylko za osiągnięcia w dziedzinie upowszechniania kultury. Nagrody za twórczość artystyczną będą przyznawane centralnie przez Ministerstwo Kultury i Sztuki.

Nagrody WRN w wysokości od 20 zł. będą przyznawane głównie za działalność, która w szczególności wiąże się z polityką kul-

turalną wojew. szczecińskiego, zwłaszcza zaś za:

- ♦ upowszechnianie historycznej i współczesnej wiedzy o Ziemi Szczecińskiej i Pomorzu Zachodnim.
- ♦ najlepsze wyniki pracy w organizacjach społeczno-kulturalnych, w towarzystwach regionalnych oraz w rozwoju amatorskiego ruchu artystycznego i twórczości ludowej.
- ♦ za upowszechnianie wiedzy w zakresie postępu pedagogicznego, technicznego, ekonomicznego i rolniczego.
- ♦ upowszechnianie wiedzy o gospodarce morskiej oraz literatury i sztuki o tematyce morskiej.
- ♦ nowatorstwo form, środków wyrazu i organizację masowego upowszechniania kultury.
- ♦ najlepsze wyniki pracy w rejonowych ośrodkach kultury.
- ♦ upowszechnianie oświaty, kultury i sztuki wśród pracowników państwowych gospodarstw rolnych.
- ♦ najlepsze wyniki pracy w zakresie estetycznego zagospodarowania i utrzymywania państwowego gospodarstwa rolnego i leśnego.

- ♦ osiągnięcia w zakresie estetycznego i propagandowego zagospodarowania i utrzymywania zakładu pracy.
- ♦ osiągnięcia w dziedzinie upowszechniania oświaty i kultury w zakładzie pracy.
- ♦ upowszechnianie wiedzy w zakresie higieny i zdrowia.
- ♦ najlepsze wyniki pracy w bibliotekach, domach kultury i klubach.
- ♦ osiągnięcia szczecińskich organizacji i jednostek w upowszechnianiu literatury i sztuki w miastach powiatowych, miasteczkach i wsiach województwa szczecińskiego.

Podjęta uchwała szczegółowo precyzuje tryb składania wniosków o udzielenie nagród i zawiera regulamin komisji nagród.

NAGRODY mogą być przyznawane indywidualnie lub zespołowo. Podstawowym kryterium oceny działalności powinno być jej polityczno-społeczne zaangażowanie. Przyznawane będą co roku w dniu 26 kwietnia w rocznicę wyzwolenia Szczecina. Wyłatkowo w bieżącym roku — w dniu 12 lipca.

kladu chemicznego. Obok hal, magazynów, bazy transportowo-samochodowej oraz całego zespołu nowoczesnego zaplecza budowlano-technicznego, którym gospodaruje Nadzwyczajne Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego wyrastają jak przysiolowe grzyby po deszczu — obiekty produkcyjne. Do nich należy zaliczyć przede wszystkim elektrociepłownię, warsztatowe i magazyny dla surowców. Rozpoczęto także prace przygotowawcze na dalszych działkach wyznaczonych pod zabudowę bazy inwestycji w najbliższych dwóch latach. Największe natężenie prac przypada na obecny kwartał. Wzrosną one o prawie 100 procent w porównaniu z I kwartałem br.

NACZELNY INŻYNIER przy Zespole Generalnego Wykonawcy inż. Jerzy KUZYŃSKI bez przesadnego optymizmu o powiada nam, że drugi rok budowy w Policach zaczął się po myślnie. Obecny rok nie będzie wprawdzie stanowił jakiegoś wyjątkowego skoku, jeżeli chodzi o wielkość przerobu. Ale od realizacji tych zadań będzie zależał powodzenie wykonania planów, i to bardzo wysokich w najbliższych dwóch latach. Największe natężenie prac przypada na obecny kwartał. Wzrosną one o prawie 100 procent w porównaniu z I kwartałem br.

CHOC 270 mln zł zaplanowanych do przerobu w 1962 pozostawiającej się niewielką sumą, to jednak od realizacji zadań zależać będzie praca w następnych latach. W 1963 r. na terenie kombinatu zainwestuje się 600 mln zł, a w rok później ponad 700 mln zł. Ten znaczny wzrost nakładów w inwestycje wiąże się z ustalonym planem przekształcenia części zakładu do rozruchu w IV kwartale 1963 r.

Z DONIOSŁOŚCI tego problemu zdają sobie sprawę przedsiębiorstwa zaangażowane w Policach. O tych potrzebach muszą także pamiętać przedsiębiorstwa i wytwórnie zoopatrujące budowę policką w niezbędne materiały i surowiec budowlany.

A. ZBOROŃ

Kurier kulturalny

Za kilka dni...

...obchodząc będziemy Dzień Działacza Kultury. Warto przy tej okazji zastanowić się nad tym, co właściwie uważamy w powojennej opinii za działalność kulturalną, jak jest on przez to postrzegany, na którym miejscu stawiany jest wśród zawodów i funkcji społecznych. Rozkreślić „działacza kultury” rozstrzygnąć się niełatwie. Probowano kiedyś tworzyć jego przedmiocie rozmaite definicje; mówiono, że nie należy tym okresem obejmować osób zajmujących

się problematyką kultury etatowo, a więc niejako profesjonalnie. Dość powszechnie natomiast uważa się za działalność kulturalną, co, jako społeczna działalność związana jest w jakichś sensie z pracą instytucji artystycznej, instytucji upowszechniania dóbr kulturalnych, placówek kulturalno-światowej itd.

Ostatnio jednak określeniem „działacza kultury” skłonni jesteśmy opisywać i odmiennie, do nieprecyzywanego kregu ludzki. Bujnie rozwijający się społeczny ruch regionalny stwarza możliwość uczestniczenia w nim ogromnej rzeszy aktywnych, przy czym działalność ta wiąże się mniej z kulturą artystyczną i sztuką, w powiatach, osiedlach i wsiach robi się wreszcie coś w dziedzinie kultury obywateli, higieny, kultury sanitarnej, kultury kulinarnej, estetyki otoczenia.

I rzeczywiście, działaczem w tych dziedzinach może być każdy, doświadczenie każdy obywatel.

Okręgowa wystawa...

...plastyków szczecińskich, którą możemy oglądać w salach BWA, umożliwia ocenę drogi, którą przebył nasz środowisko plastyczne od ostatniej ekspozycji w 1965. My, stwierdzając jedynie, że widzi się to dość jednostronnie, pancerne aktualnych tendencji, kierunków i nurtów, i że, w wielu pracach widzi się niechęć wyrażenia indywidualne — pozostawiamy te sprawy recenzentom.

Okręgowa ekspozycja jest natomiast przede wszystkim asumptem do uwagi na temat społecznej roli działalności plastyków, ich kontekstów z ośrodkami zagranicznymi i z tzw. terenem. Nasi artyści malarze i graficy utrwalają piękno regionu zachodnio-pomorskiego uczestnicząc w letnich plenerach organizowanych w różnych miejscowościach Ziemi Szczecińskiej.

Wskazie dla rozwoju ambicji artystycznych, dla wymiany doświadczeń, są związki z kolejami zagranicą i gromadzących kontakty, trzymają nas plastycy z ośrodkami zachodnimi i ze środowiskami plastycznymi krajów Demokracji Ludowej. Z tych ostatnich konsekwentnie ukształtowała się koncepcja szczecińskich Prezentacji. II Prezentacja Malarzy KDT, odbędzie się w sierpniu i wrześniu br. w naszym mieście. (mc)

upowszechniania kultury

Jego piosenki wytrzymały próbę czasu

ROZMAWIAMY Z H. WARSEM

JUŻ W CHWILĘ POTEM JAK SREBRZYSTY „IL” PO LOCIE Z LONDONU, OSIADŁ NA PLYCIE WARSZAWSKIEGO LOTNISKA. ROZMAWIAMY Z JEDNYM Z JEGO PASAŻERÓW, PODROŻUJĄCYM AZ Z DALEKIEJ KALIFORNI. USMIECHNIĘTYM, SZPAKOWATYM, ALE MŁODZIEŹNIO WYGLĄDAJĄCYM MĘCZYŹNĄ, HENRYK WARS! ZNANY W OHRSE MIEDZYWOJENNYM KOMPONENTOR, TWÓRCA DZIESIĄTKÓW SZLAGIERÓW, KTÓRYCH POPULARNOŚĆ WYTRZYMAŁA PRÓBĘ CZASU DO DZISIAJ. ZEBY WSPOMNIEĆ TAKIE PIOSENKI JAK: „UMOWIŁEM SIĘ Z NIA NA 9”, „PIERWSZY ZNAK”, „SPJ KOCZANIE”, „POWROĆMY JAK ZA DAWNYCH LAT”.

WASZ KORESPONDENT jest pierwszym dziennikarzem, któremu Henryk Wars udzielił wywiadu po przybyciu do kraju.

— Co nowego w Hollywood? — rzucamy stereotypowe pytanie Henrykowi Warsowi, który od lat mieszka i tworzy w stolicy amerykańskiego filmu.

— Cóż, praca, praca, praca... Od pięciu lat współpracuję blisko z wytwórnią Metro Goldwyn Meyer, a to nakłada spore obowiązki.

— Jest pan twórcą muzyki m. in. do wielu filmów telewizyjnych. Do której z tych serii — napisał pan muzykę najwyższą przez siebie cenioną?

— Chyba do cyklu „Delfin”. Ten program dla młodzieży nieprzerwanie od trzech lat co tydzień nadaje telewizja w całej Ameryce.

— Komponuje pan muzykę także do filmów fabularnych. Czy jest jakaś różnica w specyfice pracy jeśli idzie o pisanie muzyki dla TV i filmu?

— Owszem. Pisanie muzyki dla TV jest o wiele trudniejsze. Dwudziesto- czy dwudziestopięciominutowy film telewizyjny wymaga bowiem prawie takiej samej porcji muzyki, co normalny film fabularny, w którym czas trwania muzyki wynosi 30 do 40 minut. Z tym, że na napisanie muzyki do obrazu fabularnego mam 6 tygodni, podczas gdy dla TV musi być ona gotowa w 5-6 dni od zamówienia.

— W pana amerykańskim dorobku znajduje się wiele płyt emitowanych przez największe wytwórnie płytowe jak: Decca, Victor, RCA, Mercury.

— Tak. Piosenki z moją muzyką zostały nagrane bodaj na 70 płytach, a śpiewają je m. in.: Brenda Lee, Doris Day, Jerry Wallace, Crosby.

— Pana najbardziej ulubiona własna piosenka?

— Najbardziej jestem dumny chyba z ballady — „Over, and over, and over”. Śpiewa ją słynna gwiazda piosenki, Margaret Whiting, córka znakomitego kompozytora.

— Czy zamierza pan komponować również w Polsce?

— O nie, przyjechałem na dobre zasłużony urlop. Chcę w ukojonej Warszawie — i gdzie indziej w kraju — odpoczywać, bawić się. Chyba, że będę miał nastroj do tworzenia — a już wpadnie mi w ucho jakiś ciekawy motyw...

Rozm.: Z. K. ROGOWSKI

W warszawskiej Akademii Medycznej

Czerwone błyski lasera ratują przed ślepotą

LIPIEC 1960 ROKU: amerykański fizyk, Maiman, „wykrzesał” z kryształu rubinu smukłą, spoiłą wiązkę podczerwonych promieni świetlnych. Narodził się laser, z entuzjazmem przyjęty przez uczonych.

DO TEGO CZASU człowiek nauczył się kierować przepływem elektronów, ruchem fal radiowych. Natomiast ze światłem były kłopoty: nieporządkowany potok fotonów nie chciał poddać się woli uczonych. I oto pojawienie się lasera zmusiło z kolei światło do kapitulacji.

NOWY PRZYRZĄD SPRAWIA, że światło można nagiąć do słuzenia określonym celom, manipulować nim jak falami radiowymi. Laser wtargnął do wielu dziedzin naszego życia. Zaczął odgrywać nowatorską rolę w telekomunikacji, elektronice, w procesach przemysłowych. Okazał się użyteczny także w medycynie, a zwłaszcza w okulistyce.

COŻ MOGĄ MIEĆ WSPÓLNEGO choroby oczu ze spoistymi wiązkami światła? Odpowiedzi na to pytanie nie trzeba szukać w klinikach zagranicznych. Lasery są już stosowane w praktyce polskiej medycyny, konkretnie — w klinice chorób oczu Warszawskiej Akademii Medycznej. Z inicjatyw kierownika tej kliniki, doc. dr Zofii Falkowskiej, skonstruowany został koagulator laserowy, służący głównie do leczenia przypadków odklejenia się siatkówki — wewnętrznej warstwy galek ocznych, wrażliwej na światło i barwę.

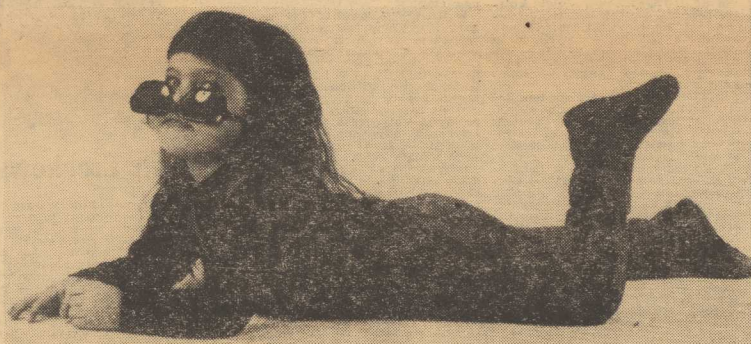
TO SCHORZENIE, grożące ślepotą uszuwa się różnymi zabiegami chirurgicznymi. Są one jednak skomplikowane i bolesne. Koagulator laserowy okazał się tu niezwykle cenną pomocą. Skierowany w odpowiednie miejsce siatkówki, trwający jedną trzydziestą sekundę „czerwony błysk” promienia laserowego wywołuje odczyn zapalny, w następstwie czego powstaje zrost, który przykleja siatkówkę. Pódezas jednego zabiegu, można „przypalać” siatkówkę kilkakrotnie, a nawet kilkadziesiąt razy — bez konieczności użycia środków znieczulających i uśmierzających oku.

W licznych wypadkach fotokoagulacja jest zabiegiem uzupełniającym działanie chirurgiczne. Kiedy jednak odklejenie siatkówki jest niebezpieczne, wystarczy same laserowe „błyski”, by zlikwidować chorobę.

Niszcząca moc laserów już dziś przynosi ulgę ludzkiemu cierpieniu i wiele wskazuje na to, że przyszłość wzornictwa leży nie tylko w okulistyce, trwają np. badania, mające na celu zastosowanie lasera

do leczenia raka skóry. Polscy oftalmolodzy znaleźli się wśród pionierów, wprowadzających do nowo narzędnice do medycyny. Ich śladem idą lekarze innych specjalności.

M. JANICKI

JOSEPHINE TEY

Tłumaczyła Irena Doleżał-Nowicka

— 33 —

Ala kto wobec tego przysłał dwadzieścia pięć funtów? Grant nie mógł w to uwierzyć, by człowiek, który miał w swoim ręku wszystko, co posiadał Sorrell, który zadał mordercy cios, bo nie mógł otrzymać więcej, zwracał sobie głowę taką sumą z powodu niemiłych wyrzutów sumienia. Musiał być ktoś inny. Ten ktoś i zabity mieszkali razem, o czym świadczyły jasno odciski palców Sorrelli na kopercie, w której przysłano dwadzieścia pięć funtów. Sentymalizm tego czynu i hojność przemawiały za kobietą, ale specjaliści grafologów zapewniali, że list pisał mężczyzna. Oczywiście, ten ktoś był też właścicielem broni, z której Sorrell postanowił się zastrzelić. Wszystko to było mocno ze sobą powiązane i bardzo zagmatwane; ale w każdej chwili można było natrafić na właściwy koniec nici i pociągnąć za nią, wyjaśniać całą sprawę.

Minley Street, tak jak i inne boczne Charing Cross Road wygląda tajemniczo, nieprzystojnie, wręcz odpychająco. Ale Grant, o ile nie był stałym bywalcem na Minley Street, to nie był też tu intruzem. Tak samo, jak i reszta jego kolegów ze Scotland Yardu znał dobrze okolice Charing Cross Road i Leicester Square.

DODATKOWA ATRAKCJA Cannes w dniach Festiwalu Filmowego, który uświetnił swą obecnością liczne gwiazdy ekranu, są dwaj bracia-bliźniacy, operatorzy telewizji, którzy z zapalem filmują, co się da i kogo się da.

(CAF-Keystone)

Rzym obchodzi urodziny

W TYCH DNIACH w Rzymie obchodzone 2720 rocznicę założenia „wiecznego miasta” — jeśli można zawrzeć w tej materii starożytnym historykom i kronikarzom. Zgodnie z podaniem, „miasto na siedmiu wzgórzach” założone zostało przez Romulusa — jednego z bliźniaków, wykarmionych przez wilczycę. W 753 roku przed naszą erą, jest to data opóźniona o co najmniej całe milenium; w miejscowych wykopaliskach znaleziono fragmenty malowanej ceramiki świadczące, że w tym miejscu istniała osada co najmniej na tysiąc lat przed pojawieniem się Romulusa i Remusa.

TRZYLETNIA NINA po zwał niczym dorosła modelka, prezentując bardzo praktyczne — dla panienek w tym wieku — spodnie o kroju... niemowlęcych spószków, do których nosi się butki z wysoką cholewką z materiału: (CAF-Leht)

Pod numerem 32 drewniany sztyldzik glosił, że biuro Alberta Sorrelli, agenta wyscigowego, mieści się na pierwszym piętrze. Wobec tego Grant wszedł na pachnące podnieciałkowym sprzątaniem schody kończące się na pierwszym piętrze szerokim podestem. Zapukał do drzwi, na których widniało nazwisko Sorrelli, ale zgodnie z jego przewidywaniem, nikt mu nie otworzył. Naciągnął klamkę — nie ustąpiła. Już miał odejść, kiedy wewnątrz usłyszał jakiś ukradkowy ruch. Znowu zapukał, tym razem głosił. Z ci-szy, która po tym nastąpiła, dochodził tylko stłumiony szum odległego ruchu ulicznego. Inspektor zajrzał przez dziurkę od klucza, na szczęście była pusta, ale dostępny mu widok nie był rozległy — róg biurka i kufel z węglem. Pokój, do którego zaglądał, był jednym z dwóch, z których najwidoczniej składało się biuro, i wychodził na podwórze. Grant jeszcze chwilę stał schylony, pełen napięcia, ale żadna istota żywa nie ukazała się w jego ograniczonym polu widzenia. Wyprostował się wreszcie, zanim jednak postawił nogę na pierwszym stopniu, znowu usłyszał tajemniczy ukradkowy dźwięk. Kiedy przekrzywił głowę, żeby lepiej się wsłuchać, ujrzał nad poręczą wyższego piętra groteskową głowę ludzką, o rozczochranych włosach.

Kiedy głowa przekonała się, że sama z kolei jest obserwowana, spytała cicho:

— Czy pan kogoś szuka?

— Chyba dowody świadczą o tym — powiedział rozniewany Grant. — Szukam człowieka, który zajmuje to biuro.

— Ach tak — odparła głowa, po czym zniknęła i w chwilę później ukazała się na właściwym miejscu: jako najwężniejsza część ciała młodego człowieka w brudnym kitlu malarskim. Zszedł z ostatniego piętra na podest pachnąc terpentyną i poprawiając swoje potargane włosy palcami powalonymi farbą.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Specjalista...

LONDYN. Znaczną sumę zaferowała brytyjska komisja medyczna, zajmująca się zapobieganiu wypadkom drogowym, profesorowi Lewi-sowi Pughowi, powierzając mu prze-prowadzenie wyczerpujących studi-ów nad przyczynami wypadków na szosach. Trudno było znaleźć lepszego specjalistę — prof. Pugh został niedawno pozbawiony na pół roku prawa jazdy za prowadzenie samochodu z niebezpieczną szybkością...

K Dziś 120 kolarzy wystartuje do XX Wyciągu Pokoju

SPORT

STRONA 6

Lista startowa

POLSKA

1. Bławdzin Andrzej
2. Czechowski Zenon
3. Gawliczek Józef
4. Kegel Marian
5. Magiera Jan
6. Polewiak Czesław

W. Brytania

7. Mitchell David
8. Hemsall Roy
9. Horton Daniel
10. Lloyd Alan
11. Wiles Geoffrey
12. Bilsland William

CSRS

13. Doležel Pavel
14. Grac Daniel
15. Smolik Jan
16. Sever Karel
17. Novak Miloslav
18. Wenczel Jan

Rumunia

19. Moldoveanu Gheorghe
20. Moiceanu Gabriel
21. Cosma Ion
22. Suciu Stefan
23. Suciu Gheorghe
24. Grigore Constantin

ZSRR

25. Sajdhuzin Gajnan
26. Kalnieks Rejnolds
27. Liebediew Gennadij
28. Pietrow Aleksiej
29. Pominow Jurij
30. Tkaczenko Vitalij

Szwajcaria

31. Rossel Andre
32. Oeschger Viktor
33. Kochli Paul
34. Regamey Henri
35. Biolley Daniel
36. Kropf Peter

Jugosławia

37. Cubrić Rados
38. Boltzear Andrej
39. Valencić Rudolf
40. Zivković Nikola
41. Kalan Jernej
42. Pavlik Laslo

Bulgaria

43. Bobekow Ivan
44. Czianiew Kiril
45. Kirilow Angel
46. Nikolow Atanasow Atanas
47. Petkow Atanas
48. Sawczew Atanas

NRD

49. Ampler Klaus
50. Dahne Manfred
51. Grabe Dieter
52. Hoffmann Gunter
53. Huster Siegfried
54. Marks Rainer

Dania

55. Hansen Per Norup
56. Jensen Sved Arnold R.
57. Wisborg Flemming Gustav
58. Nielsen Gerhard
59. Pedersen Ole Højlund
60. Rodian Kjell A.

NRF/Berlin zach.

61. Leitner Dieter
62. Walter Juergen
63. Gombert Martin
64. Ebert Burkhard
65. Czanowski Ortwin
66. Goletz Juergen

Maroko

67. El Cough Mohamed
68. El Farouki Abderrahman
69. Nahil Abdellah
70. Lahcen Lahcen
71. El Mhaini Driss
72. Kaddour Mohamed

Algieria

73. Bayani Rabah
74. Zaaf Tahar
75. Hamza Madjid
76. Boufridi Mohamed
77. Djellil Bel Abbas
78. Abdelmalek Bel Abbas

Belgia

79. De Biere Jozef
80. David Wilfried
81. Mahieu Pol
82. Maes Marcel, Alfons
83. Goretz Jean-Marie, Robert
84. Mintjens Francois-Henri

XX W-B-P

O GODZ. 16.05 z Wału Miedzeszyńskiego, obok nadwiślańskiego Stadionu Dziesięciolecia nastąpi start jubileuszowego XX Wyciągu Pokoju. 120 zawodników z 20 państw będzie miało do przejechania trasę 112 km podzieloną na 4 okręgi. Zawodnicy przejeżdżać będą kilkakrotnie przez bieżnię Stadionu Dziesięciolecia, gdzie rozegrane zostaną trzy lotne finisze. Trasa prowadzi z Wału Miedzeszyńskiego Traktem Lubelskim oraz ulicami Płowiecką, Grochowską, Zamieniecką, Ostrobramską, Gronadziów, Waszyngtona i Zieleniecką na stadion.

WSRÓD 120-osobowej stawki kolarzy znajduje się czterech triumfatorów tej imprezy: Są to: Gajnan Sajdhuzin (ZSRR) — zwycięzca z 1962 r., Klaus Ampler (NRD) — 1963 r., Jan Smolik (CSRS) — 1964 r. i Gennadij Liebediew (ZSRR) — triumfator z 1965 roku.

REKORDZISTA pod względem ilości startów w wyciągu z obecnymi kolarzy jest reprezentant Rumunii Gabriel Moiceanu. Obchodzi on jubileusz, bowiem jest to jego 10 start w imprezie trzech bratnich redakcji. Po raz siódmy startuje radziecki kolarz, „tatarska strzała” — Gajnan Sajdhuzin a następnie Ida: Czechosłowacy Jan Smolik i Pavel Doležel, Aleksiej Pietrow (ZSRR), Andrej Boltzear (Jugosławia) i Klaus Ampler (NRD) dla których obecny wyciąg będzie piątym.

Z naszych reprezentantów rekordzista jest Józef Gawliczek, który startuje po raz czwarty, Marian Kegel Jan Magiera po raz 3 a Czesław Polewiak — drugi raz.

Z OBECNYCH kolarzy najwięcej wygranych etapów ma Aleksiej Pietrow (ZSRR). Wygrał on już 3 etapów. Trudno byłoby go pokonać przez obecnych rywali, bowiem następni w tej klasyfikacji jego rodak Sajdhuzin i Czechosłowacy Smolik mają po 4 wygrane etapy. Z obecnej szóstki Polaków mamy tylko jednego zwycięzcę etapowego. Jest nim Jan Magiera, który wygrał jeden etap.

W DOTYCZĄCYCH wyciągach rozegrano 236 etapów. Pod względem zwycięstw drużynowych prowadzi Czechosłowacja — 43 zwycięstwa przed Związkiem Radzieckim — 42, NRD — 36 i Polska — 20. Podobna jest kolejność pierwszych trzech państw jeśli chodzi o zwycięstwa indywidualne. Czechosłowacy mają dotychczas 47 etapowych zwycięstw indywidualnych, ZSRR — 36, NRD — 32. Czwarta jest Belgia — 28 a piąta Polska — 22.

Dotychczas we wszystkich wyciągach pokój bez przerwy od początku ich irwania startują drużyny: Bulgarii, CSRS, Polski i Rumunii — po 19 razy. Dania i NRD startowały po 17 razy a Anglia — 15. NAJLEPSZY kolarzem dwudziestolecia tradycyjnej imprezy jest reprezentant NRD Gustaw Adolf Schur, popularny „Taeve”. Startował on w Wyciągu Pokoju aż 12 razy, dwukrotnie zwyciężył w ogólnej klasyfikacji, wygrał 9 etapów a w szesnastu jechał w żółtej koszulce lidera. Pożegnał się on z kolarstwem w 1964 roku. Jest trenerem i wychowawcą młodych zawodników NRD.

Pogoń - Start 10:13

WE WTOREK na stadionie przy ul. Twardowskiego odbędzie się spotkanie w piątej rocznej kobiet o mistrzostwo I ligi między zespołami Pogoni (Szczecin) i Startu (Gdańsk). Zwyciężyły gdańszczanki w stosunku 13:10 (7:5). Najwięcej bramek dla Startu zdobyły: Klepac i Jampich po 3. Dla gospodarzy Zawisłinska — 3.

W przekroju całego meczu drużyna gości była zespołem lepszym i w pełni zasłużyła na zwycięstwie. Nasze piłkarki grały bardzo ambitnie ale i nerwowo. Nie wykorzystywały dwóch rzutów karnych. Przy stanie meczu 10:10 popełniły kilka błędów, które wykorzystywały gdańszczanki zdobywając kolejne trzy bramki.

W najbliższy piątek o godz. 17 na stadionie przy ul. Twardowskiego odbędzie się mecz o mistrzostwo I ligi między Pogonią a Słowianem (Katowice), który posiada taką samą ilość punktów co szczecinianki.

Węgry

85. Juszkó Janos
86. Maho Laszlo
87. Balazska György
88. Takacs Andras
89. Juhas Bela
90. Jezernycki Laszlo

Kuba

91. Manendez Lopez Roberto
92. Saro Gonzalez Ricardo
93. Vazquez Vazquez Raul
94. Brooks Rodriguez Miguel
95. Martinez Sanchez Sergio
96. Barzagaz Prada Pedro

Zwycięzcy w latach 1948 - 1966

- 1948 r. Warszawa — Praga, zwycięzca indywidualny PROSENIK Jugosławia, zwycięzca drużynowy POLSKA I.
- 1949 r. Praga — Warszawa, ZORIC — Jugosławia, POLSKA I.
- 1950 r. Praga — Warszawa, VESELY — CSRS, FRANCJA.
- 1951 r. Warszawa — Praga, EMBORG — Dania, CSRS.
- 1952 r. Praga — Warszawa, OLSEN — Dania, CSRS.
- 1953 r. Warszawa — Berlin — Praga, STEEL — Anglia, ANGLIA.
- 1954 r. Bratysława — Berlin — Warszawa, PEDERSEN — Dania, NRD.
- 1955 r. Warszawa — Berlin — Praga, DALGAARD — Dania, CSRS.
- 1956 r. Praga — Berlin — Warszawa, SCHUR — NRD, CSRS.
- 1957 r. Warszawa — Berlin — Praga, KROLAK — POLSKA, ZSRR.
- 1958 r. — Praga — Berlin — Warszawa, CHRISTOW — Bułgaria, NRD.
- 1959 r. Warszawa — Berlin — Praga, DAMEN — Holandia ZSRR.
- 1960 r. Berlin — Praga — Warszawa, SCHUR — ZSRR.
- 1961 r. Praga — Warszawa — Berlin, HAGEN — NRD, NRD.
- 1962 r. Warszawa — Berlin — Praga, MELCHOW — ZSRR, ZSRR.
- 1963 r. Berlin — Praga — Warszawa, SAJDHUZIN — ZSRR, ZSRR.
- 1964 r. Praga — Warszawa — Berlin, AMPLER — NRD, NRD.
- 1965 r. Warszawa — Berlin — Praga, SMOLIK — CSRS, NRD.
- 1966 r. Berlin — Praga — Warszawa, LEBEDIEW — ZSRR, ZSRR.
- 1967 r. Praga — Warszawa — Berlin, GUYOT — Francja, ZSRR.

Mongolia

97. Zamian Sanzagijn
98. Dorj Namjitseden
99. Erkenjamts Luvsan
100. Gantemur Bat
101. Gunden Khas
102. Zagdaa Gombo

Francja

103. Berland Roland
104. Cateau Jose
105. Duchemin Henri
106. Grenier Rene
107. Heintz Henri
108. Van der Linde Bernard

Finlandia

109. Berg Teuve
110. Helin Reij
111. Hovi Matti
112. Karhu Pertti
113. Talisten Yngve
114. Uusivirta Mauno

Holandia

115. Serpent Jan
116. Hesse Jan
117. Tesselar Hans
118. Tesselar Peit
119. Van Lachterop Fred
120. Niemeijer Fred

Jan Magiera

KAPITANEM naszej drużyny jest 28-letni kolarz podwawelskiej Czerwicy, słusarz z zawodu — Jan Magiera. Specjalista od jazdy na czas, startuje od 8 lat, w Wyciągu Pokoju uczestniczył dwa razy — w 1962 r. był 12, a w ub. roku dopiero 36, wygrał jednak w pięknym stylu i czasie ostatni etap do Berlina. Zonaty, wzrost 1,76, waga 78 kg. Jest mistrzem Polski w wyciągu długodystansowym 1966 r., był drugim w Tour de Pologne.

Czesław Polewiak

23-LETNIEGO zawodnika sekcji kolarskiej LZS Gryf Szczecin nie trzeba chyba przedstawiać. Znamy go wszyscy doskonale. Z zawodu rolnik, mieszka stale w Nowogardzie. Startuje od 6 lat, jest mistrzem Polski na przełaj w latach 1964-1966, górkim wicemistrzem Polski w r. 1968, zwycięzcą Małopolskiego Wyciągu Górskiego w 1966 r. W ub. roku sklasyfikowany został w Wyciągu Pokoju na 35 pozycji. Kolarz niezwykle ambitny i ofiarny. Wzrost 1,71, waga 65 kg, kawaler.

Andrzej Bławdzin

30-LETNI kolarz LZS MAZOWSZE jest z zawodu kreślaczem. Startuje od 9 lat. W Wyciągu Pokoju jeszcze nie uczestniczył, ale w 1965 r. był rezerwowym. Przed rokiem, w szczytnie wygrał KRYTERIUM ASOW, w wyciągu o Puchar PKOl. zajął II miejsce. Wzrost 1,74, waga 60 kg, żonaty.

Zenon Czechowski

21-LETNI zawodnik warszawskiej LEGII jest najmłodszy w naszej reprezentacyjnej szóstce. Z zawodu słusarz silników spalinyowych, startuje od 6 lat. Jego najlepsze wyniki: w górskich mistrzostwach Polski w 1966 r. był siódmy, w wyciągu o Puchar Karkonoszy — piąty, w mistrzostwach Polski — ósmy, był członkiem drużyny mistrza Polski i zwycięzcy zespołu II Baltyckiego Wyciągu Wino — Gdańsk. W Wyciągu Pokoju jest debiutantem. Wzrost 1,76, waga 70 kg, kawaler.

Józef Gawliczek

MA LAT 23 i jest zawodnikiem LZS CZERNICA, z zawodu słusarz. Startuje od 9 lat. W Wyciągu Pokoju uczestniczył już trzykrotnie: w 1963 r. był 17, w 1964 r. — 28 i w 1965 r. 25. W zeszłym roku zdobył tytuł górkiego mistrza Polski, wygrał wyciąg Dookola Angli i Dookola Polski. Wzrost 1,82 cm, waga 60 kg, żonaty, jest ojcem ślicznej córeczki.

Marian Kegel

22-LETNIEGO kolarza poznańskiego LECHA pamiętamy doskonale z jego brawurowego wjazdu na szczyński stadion przed rokiem. Był wtedy jednym z etapowych bohaterów. Z zawodu jest lakiernikiem, startuje od 6 lat. W Wyciągu Pokoju uczestniczył dwukrotnie: w 1965 r. był 16, w 1966 r. — 17. Trzykrotnie uczestniczył w mistrzostwach świata. W ub. roku zdobył tytuł mistrza Polski w konkurencji drużynowej i wicemistrza Polski w wyciągu długodystansowym. W wyciągu o Puchar Karkonoszy był 2. Wzrost 1,73 cm, waga 61 kg, żonaty. Jego córeczka Anusia ma zaledwie 9 miesięcy.

